

اطلاع رسانی و مبادله اطلاعات بخش عمده ای از هر مبارزه ی سیاسی است و نقش پیشرفت های فنی در آن انکار ناپذیر است. انقلاب مشروطیت بدون ارتباط درون مرزی و بدون بهره گیری از تلگراف که بیرون از اختیار کامل دولت ایران بود به ثمر نمی رسید. از مشروطیت تا انقلاب اسلامی نشریات به ویژه به صورت مخفی وسیله ی اصلی خبررسانی سیاسی بود و سانسور مطبوعات مشغله ی اصلی حکومت های استبدادی. در طول چند دهه دوره ی پهلوی خبر رسانی نسبتاً آزاد از راه رادیوهای خارجی میسر بود که هر یک به گونه ای در خدمت اداره کنندگان اصلی شان بود. در انقلاب 57 همین نبود آزادی نشریات، نقش رسانه های خارجی را عمده نمود و در تحمیل رهبری خمینی رل بزرگی ایفا کردند چنان که مردم از آگاهی به نظرات واقعی او نیز محروم ماندند. تا به حال به جز تلگراف که دیگر عملاً منسوخ شده، باقی رسانه های موجود از نشریات و رادیو و تلویزیون برای مبارزه با نظام دینی حاکم بر ایران به کار گرفته شده است ولی چندیست اینترنت دور را از دست باقی گرفته است، زیرا از تمام رسانه های قبلی جامع تر و سریع تر است و با هزینه کم از گسترده ترین عرصه حضور برخوردار است. البته مخالفان آزادی و دموکراسی هم راه های اصلی مقابله با این رسانه را یافته اند، فیلترگذاری و ممانعت از تماس با سایت های ممنوع، کوشش در اشباع فضای اینترنتی با ایجاد سایت های به ظاهر مستقل و در باطن وابسته، اشاعه ی اخبار نادرست که با سرعت روی شبکه پخش می شود و یافتن اخبار صحیح و مطالب درست را دشوار می سازد.

ایرانیان با شور و شوق بسیار به این رسانه روی آورده و در جهان رتبه ی بالایی را از بابت استفاده از آن به خود اختصاص

داده اند. با مزاحمت هایی که برای وبلاگ نویسان ایجاد می شود و حساسیتی که حکومت به مساله ی اینترنت دارد، آشنا هستیم. ولی در اینجا مقصود من تنها ارزیابی کلی این رسانه در مبارزه با حکومت نیست، بلکه همچنین خدمتی است که می تواند به گروه های لیبرال و لائیک بکند.

دستزی گروه های گوناگون مخالف جمهوری اسلامی به رسانه های مختلف (به ویژه رادیو و تلویزیون و نشریات سراسری) یکسان نیست. این عدم تعدل می تواند در شکل دادن افکار عمومی و تعیین سرنوشت آینده ی ایران، تأثیر عمده بگذارد. سهم سلطنت طلبان از این بابت از باقی بیشتر است. این سهم نه ارتباطی با پایگاه مردمی آنها دارد و نه تناسبی با استحکام گفتار سیاسی شان. این موقعیت رسانه ای در حقیقت انعکاس امکانات مالی سلطنت طلبان است و دنباله ی تسلطی است که اعضای این گروه طی حکومت پهلوی با تأیید دولت بر رسانه های ایران داشتند. سرمایه ی مالی و حرفه ای که در دوران شاه اندوخته اند امروز در خدمت همان پروژه ی سیاسی قرار گرفته که دیروز این افراد را پرورده بود. متأسفانه رد پای تربیت فرمایشی در اخبار و در تفسیرهای این رسانه ها به یکسان هویداست و نشان می دهد که گردانندگانشان پس از گذشتن يك ربع قرن هنوز در فضای ذهنی حکومت آریامهری غوطه می خورند. سبك کارشان هم هیچ تناسبی با آزادی و آزادیخواهی ندارد و مناسب همان حکومتی است که تربیتشان کرده.

از طرف دیگر چپگرایان هم از بابت نشریه ای وضع خیلی بدی ندارند. چپی ها به سائقه ی سنت کاغذ سیاه کنی از قدیم الایام از روی الگوی ایدئولوژی دائم مقاله می برند و می دوزند و البته سخن از خلق های متعدد و متنو ترجیع بند تکراری این نوشتارهاست. در عوض چندین سایت با نام مستعار باز کرده اند که مختصری تقلید دمکراسی در آنها هست، همین تقلید، هر قدر هم که سطحی، از نشریات کاغذی همین گروه ها بهترشان کرده است. ولی

هنوز مبارزه ی طبقاتی و عملیات کارگری مدّ نظرشان است، البته کمی محدود تر از گذشته. فارغ از درس گرفتن از آزمون ها و بی اعتنا به لزوم وحدت ملی برای برجیدن بساط استبدادی، شعارهای مبهم و تفرقه افکنانه «حق تعیین سرنوشت»، «خودمختاری»، «ستم ملی» سر می دهند. به هر حال لعاب آزاداندیشی شان هنوز خیلی نازک است و پوسته که می اندازد رنگ چرک سانترالیزم دمکراتیک از زیرش هویدا می شود.

می مانیم ما لیبرال ها (آزادیخواهان) که نه از دوره ی شاه سرمایه ای مالی اندوخته ایم و نه با شعارهای تند و انقلابی حمایت های خاص داخلی و خارجی فراهم کرده ایم. امروز هم مثل دیروز و پریروز دنبال ایجاد یک دمکراسی لیبرال و لائیک در قالب نظام مترقی جمهوری هستیم و انداختن مملکت به راه آزادی و رفاه و ترقی. ادعای عملیات محیرالعقول هم نداریم. با اعتقاد کامل به یکپارچگی ملت ایران و حقوق برابر شهروندی برای همه بر آنیم که همه مشکلات اجتماعی ما و محرومیت های ملت ایران بیشتر ناشی از نبود دموکراسی و آزادی است که تنها در نظام جمهوری جایگاه واقعی خود را می یابد.

با در نظر گرفتن امکانات مالی ما از یک طرف و لزوم ایجاد یک جبهه ی وسیع آزادی و دموکراسی و نیاز به برقراری هر چه زودتر ارتباط با مردم داخل ایران، اینترنت انتخاب اصلی و ناگزیر ماست. با توجه به محدود بودن سایت های هواخواه آزادی و دموکراسی برپایی سایت های ملی گامی است به جلو. باید هم به تعداد سایت های لیبرال و آزادیخواه افزود و هم از آنها شبکه ای ساخت. سایتی که ما به برپایی آن همت گماشته ایم (iranliberal.com) هم در خدمت عرضه ی سخنان خود ماست و هم شناساندن هر چه بیشتر و بهتر دیگر سایت هایی که با ما در این جریان فکری قرار دارند. به همین دلیل به تمام این سایت ها لینک داده ایم تا قدمی برداشته باشیم برای در ارتباط گذاشتن همه ی رهروان [راه مصدق] از چپ و راست. استقبال از این بخش

ارتباطات تا به امروز قابل توجه بوده است. همه را به دیدن آن و دادن پیشنهاد برای بهبودش دعوت می کنیم. به ویژه که به کار جمعی عقیده داریم و ایجاد يك جبهه ی وسیع را تنها راه ثمربخش برای ایجاد دمکراسی در ایران می شمیریم. متن زیر کارت معرفی ماست و آنرا روی سایت گذاشته ایم.

بنیانگذاران و اداره کنندگان iranliberal.com خواستار برچیده شدن نظام دینی حاکم بر ایران و جایگزینی آن با نظامی دمکرات و لیبرال و لائیک و نیز تاکید بر حفظ تمامیت ارضی و استقلال ایران و برابری حقوق اساسی ایرانیان هستند. مرجع تاریخی آنها انقلاب مشروطیت است که توسط محمد مصدق و شاپور بختیار پی گرفته شده.

این سایت اختصاص به کسانی دارد که در اعتقادات بالا شریک هستند و تا به حال از داشتن جایگاهی که مشخصاً و خصوصاً به کار عرضه و تبادل عقاید آنان بیاید محروم مانده اند. قصد از تأسیس آن ترویج عقاید لیبرال و لائیک، چاره جویی برای برچیدن بساط رژیم کنونی و ایجاد آمادگی برای هماهنگی به هنگام عمل است.

اگر خود را با ما همراه می دانید با ما همکاری کنید.

info@iranliberal.com